

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.239/2018/13.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év január hó 22. és 24. napjain tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt az I. rendű vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. június 29. napján kihirdetett 17.B.1168/2017/77. számú ítéletét megváltoztatja.

Az I. rendű vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát 4 (négy) évre enyhíti, melyet börtönben rendel végrehajtani.

A II. rendű és a III. rendű vádlottak büntetésük fele részének kitöltését követően bocsáthatóak feltételes szabadságra.

A pénzeszegek lefoglalásának megszüntetésére és visszatartására vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Az I. rendű vádlott I. rendű vádlott lakóhelye ... szám.

A III. rendű vádlott lakcímének házszáma helyesen: ...

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét Az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság az ítéletében az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű vádlottakat bűnösnek mondta ki a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény [a továbbiakban: Btk.] 176. § (1) bekezdésének IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében.

Az I. rendű vádlott I. rendű vádlottat 5 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra, a II. rendű vádlottat 3 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra, míg a III. rendű vádlottat 2 év 8 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az I. rendű vádlottal szemben 385 850 forintra, 85 euróra és 1 USA dollárra, a II. rendű vádlottal szemben 209 000 forintra, a III. rendű vádlottal szemben 238 965 forintra, 147 euróra és 20 eurócentre vagyonelkobzást rendelt el.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát az I. rendű vádlott vonatkozásában fegyházban, a II. rendű és a III. rendű vádlottak esetében börtönben határozta meg. Megállapította, hogy a vádlottak legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlottak által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, oly módon, hogy az I. rendű vádlott esetében öt nap, a II. rendű és a III. rendű vádlottak esetében négy-négy nap házi őrizet felel meg egy nap szabadságvesztésnek.

Az eljárás során lefoglalt dolgok egy részét elkobozta, a másik részét a vádlottaknak kiadni rendelte, továbbá a pénzüsszegek lefoglalását megszüntette és azokat a vagyonekhozás biztosítására visszatartotta.

Rendelkezett a bűnügyi költség viseléséről is.

Az ítélet ellen - amelyet az ügyészség tudomásul vett - az I. rendű vádlott az ok megjelölése nélkül, védője részben felmentésért, részben enyhítésért, a II. rendű vádlott és védője a cselekménynek az alapeset szerinti kábítószer-kereskedelem büntetteként [Btk. 176. § (1) bekezdés] történő minősítéséért és enyhítésért, a III. rendű vádlott enyhítésért, védője a cselekménynek az alapeset szerinti kábítószer-kereskedelem büntetteként történő minősítéséért és enyhítésért élt jogorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.567/2018/1. számú átiratában indítványozta, hogy az ítélet az elsőfokú ítéletet változtassa meg, a tényállást egészítse ki, a vagyonekhozás jogszabályhelyét pontosítsa, a vádlottaktól lefoglalt készpénz megszüntetésére és a vagyonekhozás biztosítása végett történő visszatartására vonatkozó rendelkezést mellőze, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

Az átirat szerint az elsőfokú bíróság a III. rendű vádlott személyi körülményeinél semmilyen tény nem rögzített, e körben az ítélet a nyomozási bírói ülésen tett terhelti nyilatkozatban foglaltak szerint kiegészítendő.

A tényállás is hiányos a kábítószer mennyisége tekintetében, azonban az ítélet részbeni megalapozatlansága az ügyiratok tartalma alapján kiküszöbölhető.

A büntetés kiszabása során a vádlottak terhére kell értékelni a kábítószerfogyasztást is. Nyomatékos enyhítő körülmény, hogy a II. rendű és a III. rendű vádlottak vallomásaikkal hozzájárultak a felderítés eredményességéhez, ezért nem kifogásolható az enyhítő szakasz alkalmazása, illetve a II. rendű vádlott vonatkozásában a börtön végrehajtási fokozat meghatározása. A cselekmény kiemelkedő tárgyi súlya miatt a büntetés további enyhítésére egyik vádlott esetében sincs ok.

A fellebbviteli főügyészség a lefoglalt pénzüsszegekre vonatkozó ítéleti rendelkezések megváltoztatását célzó indítványát azzal indokolta, hogy a vagyonekhozás mellett szükségtelen a lefoglalás megszüntetése és a pénzüsszegek visszatartása, erről csak akkor kell rendelkezni, ha a dolgot a terheltnek kellene kiadni. A vagyonekhozás oka esetében viszont a jogszabályi felhívás téves, mivel a kábítószer-kereskedelem alatt szerzett vagyonra történő elkobzást az akkor hatályos Btk. 74. § (1) bekezdés c) pontja írta elő.

Fellebbezése indokolásában a II. rendű vádlott védője kifejtette, hogy a tényállás nem ellentétes az ügyiratok tartalmával, illetőleg nem tartalmaz tényből tényre levont helytelen következtetést, így az ítélet - a fellebbviteli főügyészségi átiratban jelzett tények kivételével - megalapozott. A másodfokon eljáró ítélet az is kötve van a mérlegeléssel megállapított tényálláshoz, ezért a védő szerint a bizonyítékokat érintő eltérő álláspontja nem alapozhatja meg a minősítés megváltoztatását célzó fellebbezését. Emiatt legfeljebb arra hivatkozhat, hogy a bizonyítási eljárás során feltárt bizonyítékok nem alkotnak olyan zárt logikai láncot, amely kétséget kizáróan alátámasztaná a védenca bűnösségét. Indítványozta, hogy az elsőfokú eljárásban előterjesztett perbeszédében foglalt körülmények figyelembe vételével az ítélet az állapítsa meg, hogy a vádlott nem tudott a fogyasztóban lévő amfetaminról.

A védő tehát fenntartotta a cselekmény enyhébb minősítése és a szabadságvesztés tartamának mérséklése érdekében bejelentett fellebbezését. Utóbbi jogorvoslati cél kapcsán utalt a nagy számú és nyomatéku enyhítő tényezőre, különösen a vádlott beismerő vallomására, rendezett életvitelére,

munkavégzésére és egyetemi tanulmányaira.

A védő a fellebbezése indokolásához mellékelte az elsőfokú eljárásban, a 2018. június 29-én tartott tárgyaláson írásban benyújtott perbeszédét.

A III. rendű vádlott védője fellebbezése részletes indokolásában fenntartotta, hogy a Dob utcai lakásban végzett házkutatás szabálytalan volt, ugyanis az nem felelt sem a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényben [a továbbiakban: régi Be.], sem a 23/2003. (VI.24.) BM-IM együttes rendeletben meghatározott előírásoknak. Védenccé csak a házkutatás elején volt jelen, akkor is a lakás másik szobájában, arccal a falhoz állítva. Nem fogadja el az elsőfokú bíróság érvelését, miszerint a II. rendű vádlott az elszállítást követően A III. rendű vádlott képviselőjeként volt jelen. Álláspontja szerint a büntetőeljárás jogerős befejezéséig nehezen dönthető el, hogy a terheltek érdekei egyezők-e.

A videofelvétel nem értékelhető bizonyítékként, mert védenccé ezzel kapcsolatban sem érvényesíthette kérdezési, észrevételezési és jogorvoslati jogait. Továbbá - a 23/2003. (VI.24.) BM-IM együttes rendelet 183. § (3) bekezdésében foglalt előírás ellenére - a házkutatásról készült jegyzőkönyvből és a videofelvételből nem derül ki, mi volt az oka a felvétel számtalan megszakításának. Amennyiben pedig a III. rendű vádlott a házkutatás során bódult állapotban volt, fokozott követelmény lett volna érdekeinek védelme.

A védő - hivatkozva a 23/2003.(VI.24.) BM-IM együttes rendelet 80. §-ra - továbbra is sérelmezte, hogy sem a vádlott, sem a védője nem volt jelen a bűnjelek lezárásakor, illetve azok felnyitásakor. Előadása szerint ennek azért van jelentősége, mert a rendőri átiratból megállapíthatóan, hogy a Dob utcából és a Horánszky utcában lefoglalt kábítószerekben keveredés történt.

Az ellene kábítószer birtoklása miatt indult eljárásban az I. rendű vádlott szabadlábon volt, és e vádlott által a II. rendű vádlottnak többször átadott kábítószerből a III. rendű vádlott csak néhány csomagot tudott elkészíteni. Ezért az elsőfokú bíróság tévesen következtetett arra, hogy a jelentős mennyiségű amfetamin a védenccé szándékának megfelelően került a lakásba, és ő is belenyugodott annak tárolásába, illetőleg későbbi forgalmazásába. A III. rendű vádlott az élelmiszereit a hűtő felső részében tárolta, semmi nem támasztja alá, hogy a fagyasztó átláthatatlan rekeszét kihúzta volna. A nyomozó hatóságnak egyébként is lehetősége lett volna az amfetamint tartalmazó zacskón található ujjnyomok vagy DNS maradvány ellenőrzésére.

Az enyhítő körülmények körében kérte a vádlott javára értékelni, hogy a csekély mennyiségű, nem szintetikus kábítószerrel történt, rövid ideig tartó kereskedésben elismerte bűnösségét, és belátta a korábbi életvezetésének helytelenségét. Továbbá a BRFK Bünmegelőzési Osztályával közösen létrehozott rövidfilmmel jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy nagyobb közösségek is megismerhessék az élettörténetét és a kábítószer fogyasztásával való felhagyását.

Indítványozta, hogy az ítéletábla a cselekményt minősítse alapeseti kábítószer-kereskedelem büntetnének, és olyan tartamú szabadságvesztést szabjon ki, amely lehetővé teszi a végrehajtás felfüggesztését.

A III. rendű vádlott védője - hivatkozva a házkutatásról készült videofelvétel megtekintésére - utóbb kiegészítette fellebbezése indokolását, és újabb érvekkel támadta a házkutatás eredményét. A házkutatás megkezdésekor nem hangoztak el a törvényben előírt figyelmeztetések, és annak ellenére, hogy a lakásban hat rendőr tartózkodott, a házkutatási jegyzőkönyvet csupán négyen írták alá, továbbá a felvételnek van olyan része, amelyen nem látható és nem hallható semmi.

A vádlottak a házkutatás során nem abban a szobában tartózkodtak, ahol a fagyasztó volt. A felvételen a hűtőszekrény nyitva van, amikor a II. rendű vádlott odalép, ráadásul a rendőr arra utasítja, hogy *még egyszer* mutassa meg. A fagyasztóban lévő dobozt a II. rendű vádlott ki akarta nyitni, de a rendőr azt mondta neki, hogy szükségtelen. Ezekből a tényekből az következik, hogy a

rendőr már látta a fagyasztó tartalmát.

A nyilvános ülésen az I. rendű vádlott védője is fenntartotta a fellebbezése céljait.

Véleménye szerint megdőlt a II. rendű és a III. rendű vádlottak védekezése, miszerint nem tudtak a fagyasztójukban talált amfetaminról. Elfogadva azt, hogy a bejáratú ajtó gyakran volt nyitott állapotban, az amfetamint bárki bevihette a lakásba, tehát nem csak az I. rendű vádlott. A vásárlók kizárólag a II. rendű és a III. rendű vádlottakhoz kapcsolódnak, az általuk bérelt lakásban foglalták le a jelentős mennyiségű amfetamint, így természetes reakció, hogy megpróbálták a felelősséget másra hárítani. Ez is egyfajta védekezés annak reményében, hogy enyhébb büntetést kapnak.

Sem a vádlott-társak terhelő vallomásából, sem a két lakásból lefoglalt kábítószer összehasonlításának eredményéből nem állapítható meg kétséges kizáróan, hogy az amfetamin az I. rendű vádlottól származik. Az amfetamin összetételében feltárt hasonlóságból legfeljebb az következik, hogy a kábítószer ugyanott készült (Magyarországon vagy külföldön), ugyanazzal a technikával állították elő vagy ugyanattól a terjesztőtől származik. Utóbbi kapcsán arra hívta fel a figyelmet, hogy Magyarországon nincs túl sok forrás, ahonnan az amfetamin beszerezhető.

A védő indítványozta, hogy az ítélet tábla változtassa meg az elsőfokú ítéletet, és az I. rendű vádlott büntetőjogi felelősségét csak a nála megtalált kábítószer vonatkozásában állapítsa meg. A büntetés kiszabása körében azt is kérte értékelni, hogy a vádlott több mint fél éve kényszerintézkedés, lakhelyelhagyási tilalom hatálya alatt áll.

A II. rendű vádlott védője az ítélet tábla tanácsa előtt fenntartotta a fellebbezése indokolásában foglaltakat. Álláspontja szerint semmi nem támasztja alá, hogy védence tudott volna a fagyasztóban lévő kábítószerrel, illetve azzal kereskedett volna. Az amfetamin egyébként sem tartozott azokhoz a kábítószerfajtákhoz, amelyeket ő árult.

Az eljárás során igazolták, hogy a vádlott elvégezte az egyetemet, magas színvonalú munkát végez, így a büntetési célok hosszabb időre felfüggesztett szabadságvesztéssel elérhetőek.

A III. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében lényegében megismételte a fellebbezése indokolásában, illetve annak kiegészítésében foglaltakat. Előadta, hogy már nem indítványozza orvosszakértő meghallgatását a vádlott borderline betegségére, de kéri a vádlott javára értékelni korábbi nehéz élethelyzetét és a körülményeiben időközben bekövetkezett pozitív változásokat (tartós párkapcsolatban él, közreműködött a rendőrség drogprevenciós filmjének elkészítésében).

A nyilvános ülésen történt felszólalásában az I. rendű vádlott úgy nyilatkozott, hogy megbánta tettét és elismeri bűnösségét a tőle lefoglalt kábítószerrel kapcsolatban.

A II. rendű vádlott is a megbánását fejezte ki, egyben kérte a büntetés kiszabása során figyelembe venni, hogy a világ legnagyobb informatikai cégének alkalmazásában áll, egyik ügyfele a V.F., és a munkáltatójának szüksége van az ő munkájára. Számára ennek a karriernek a befejezését jelentené a végrehajtandó szabadságvesztés.

A III. rendű vádlott megbánását hangsúlyozta, utalva arra is, hogy nem jutott volna ilyen helyzetbe, ha korábban megfelelő segítséget kap. Előadása szerint tartós párkapcsolatban él, és - tanulva az eljárásból is - szeretne szociálpedagógus szakképzettséget szerezni.

A vádlottak javára bejelentett fellebbezések csak az enyhítés tekintetében - részben - vezettek eredményre.

Az elsőfokú ítélet kihirdetése és a jogorvoslati nyilatkozatok megtételét követően, 2018. július 1-jén

hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény [a továbbiakban: Be.], és annak 868. § (1) bekezdésében írt átmeneti rendelkezésére tekintettel az ítéletábrának e törvényt kell alkalmaznia az ítélet felülbíráta során.

Az ítéletábra a Be. 590. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az ügyiratok tartalmából megállapíthatóan az elsőfokú bírósági eljárásban nem történt olyan eljárási szabálysértés, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetések kiszabására.

Az elsőfokú ítélet indokolásának a vádlottak személyi körülményeire vonatkozó része - a nyilvános ülésen előadottak, illetőleg a III. rendű vádlottra vonatkozó adatok hiányossága miatt - helyesbítésre, illetőleg kiegészítésre szorul.

Az I. rendű vádlott a ... szám alatti ... gyorsétteremben dolgozik szakácsként, havi jövedelme nettó 250 000 forint. A testvérével közös tulajdont képező ... szám alatti lakást eladták, annak vételárából vásárolta meg a jelenlegi lakcíme szerinti ingatlant.

A II. rendű vádlott munkahelye és jövedelme nem változott, viszont egyetemi tanulmányait a munkájával járó utazások miatt szünetelteti.

A III. rendű vádlott párkapcsolatban él, eltartásra szoruló kiskorú gyermeke nincs. Legmagasabb iskolai végzettsége érettségi, korábban a ... Főiskola pénzügyi-számviteli szakán főiskolai hallgató volt, de tanulmányait abbahagyta. Jelenleg egy szusi terméket értékesítő üzletben eladó, havi jövedelme kb. 150 000 forint.

Az elsőfokú bíróság a tényállás-felderítési kötelezettségének teljes körűen eleget tett, azonban az egyes vádlottakat érintő kábítószeres együttes mennyiségére vonatkozó ténymegállapításokat csak a jogi indokolásban rögzítette (ítélet 24. oldal első bekezdés). Ezért az ítéletábra a tényállásba átemeli azt a megállapítást, hogy *„A bűncselekményt az I. rendű vádlott a jelentős mennyiség alsó határát legalább 2,42-szeresen, a II. rendű és a III. rendű vádlottak a jelentős mennyiség alsó határát legalább 2,36-szorosan meghaladó kábítószerre követték el.”*

E pontosítással a tényállás megalapozott, mert felderített, hiánytalan, irathú és helytelen ténybeli következtetésektől mentes, így az a Be. 591. § (1) bekezdése alapján irányadó volt az ítélet felülbíráta során.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatása, a bizonyítékok beszerzése és felhasználása során törvényesen járt el.

Részletesen foglalkozott a védelemnek az első gyanúsított kihallgatások körülményeivel, a ... szám alatti lakást érintő házkutatás lefolytatásával és a bűnjelek kezelésével kapcsolatos kifogásaival is (ítélet 14-16. oldalai).

A védelemhez fűződő jog megsértése miatt a II. rendű és a III. rendű vádlottak esetében okszerűen rekesztette ki a bizonyítékok köréből a 2016. június 9-én történt gyanúsított kihallgatásokról készült jegyzőkönyveket.

Az ítélet tábla sem találta megalapozottnak a házkutatás szabályosságát és eredményét vitató érveket, azonban e körben az elsőfokú ítélet indokolása kisebb helyesbítésre szorul.

Az eljárási cselekmény végrehajtásakor hatályban volt büntetőeljárási törvény valóban nem írta elő kötelező jelleggel a házkutatásnak az érintett jelenlétében történő elvégzését [régi Be. 149. § (4) bekezdés]. Arról rendelkezett, hogy amennyiben a házkutatáson az érintett, illetőleg a védője, képviselője vagy megbízott hozzátartozója nincs jelen, az érintett érdekeinek védelmére olyan személyt kell kirendelni, akiről alaposan feltehető, hogy a házkutatással érintett érdekeit megfelelően védi [régi Be. 149. § (5) bekezdés]. Nem történt alapvető változás a házkutatás szabályaiban az új büntetőeljárási törvény hatályba lépésével sem, amely előírja ugyan, hogy a *kutatást* az érintett ingatlan (jármű) tulajdonosának, birtokosának vagy használójának a jelenlétében kell végrehajtani, de a következő mondatával lényegében fenntartja a korábbi szabályozást [Be. 305. § (1) és (2) bekezdés].

A házkutatás érintettje nem csak a terhelt, hanem az ingatlan tulajdonosaként, birtokosaként vagy használójaként bárki lehet.

A terhelt védelmében és érdekében a büntetőeljárás során *védő* jár el [régi Be. 5. § (3) bekezdés, 44. §]. *Képviselője* csak a sértettnek, a magánvádlónak és az egyéb érdekeltnek lehet [régi Be. 56. § (1) bekezdés], akik ugyancsak lehetnek a házkutatás érintettjei. Ráadásul *képviselőként* meghatalmazás alapján is csak ügyvéd és nagykorú hozzátartozó, vagy külön törvényben erre feljogosított személy járhat el. Mivel a házkutatásra vonatkozó rendelkezések nem tartalmazzák a képviselő fogalmát, csak a régi Be. V. Fejezetében („A büntetőeljárásban részt vevő személyek”) írt általános definíció vehető figyelembe, azaz a régi Be. 56. § (1) bekezdése. Ezért az ítélet tábla nem értett egyet az elsőfokú bírósággal a tekintetben, hogy a II. rendű vádlott a házkutatás során - elszállítását követően - a III. rendű vádlott képviselőjeként tekintendő. Megjegyzendő, hogy a jelenleg hatályos büntetőeljárási törvény szerint a terhelt helyett általa meghatalmazott képviselőként ügyvéd, ügyvédi iroda vagy a terhelt nagykorú hozzátartozója is eljárhat, de csak korlátozott ügykörben: ügyirat, ügyiratról készített kivonat vagy másolat átvétele, óvadék letétele vagy biztosíték letétbe helyezése [Be. 64. §].

A fentiekből következően, amennyiben a házkutatás érintettje a terhelt, helyette legfeljebb a védő vagy a terhelt által megbízott hozzátartozó lehet jelen. Ha a terhelt nincs jelen, és az érdekeinek védelmét sem védője, sem megbízott hozzátartozója útján nem tudja gyakorolni, akkor kell olyan személyt kirendelni, akiről ugyancsak feltehető, hogy a házkutatással érintett terhelt érdekeit megfelelően védi.

A lakás másik használója, a II. rendű vádlott tekintetében ugyan feltételezhető lett volna, hogy a III. rendű vádlottal egyezők az érdekeik, de éppen terhelti minősége miatt nem lett volna elfogadható az sem, hogy a házkutatást foganatosító rendőrök őt rendeljék ki a III. rendű vádlott érdekeinek védelmére. A büntetőeljárás során valóban változhatnak az egyes terhelt érdekei, így jelen ügyben akár az is előfordulhatott volna, hogy a II. rendű vádlott kifejezetten a III. rendű vádlottat terheli a házkutatás során lefoglalt kábítószer kapcsán. E lehetőség vizsgálata azonban irreleváns, mert a házkutatás során a II. rendű vádlottat a III. rendű vádlott érdekeinek védelmére nem rendelték ki, másrészt a két vádlottnak a vallomásai mindvégig egyezők voltak a lefoglalt amfetamin tekintetében.

A házkutatás elvégzésére vonatkozó, a nyomozati szerveket terhelő jogszabályi előírásoknak a rendeltetése az eljárási cselekmény során beszerzett bizonyítékok tartalmi hitelességének biztosítása.

Jelen ügyben a házkutatást a rendőrök az ugyancsak érintett és végig jelen lévő a II. rendű vádlott vonatkozásában a törvényi kötelezettségek betartásával végezték el, így nem volt ok kétségbe vonni a házkutatás eredményét. Ebből következően a házkutatás során beszerzett bizonyítékokat a III. rendű vádlott vonatkozásában is hitelesnek kell tekinteni. Ez akkor is így lenne, ha e vádlott egyáltalán nem lett volna jelen a házkutatás elvégzésekor. Egyébként a II. rendű vádlott a házkutatás, illetőleg annak módja ellen panasszal nem élt (házkutatásról és lefoglalásról készült jegyzőkönyv, nyomozati iratok 627. oldal utolsó bekezdés), az eljárás további részében sem fogalmazott meg kifogásokat a házkutatás kapcsán, azt pedig senki nem állította, hogy az amfetamin ne lett volna a fagyasztóban az eljárási cselekmény megkezdésekor.

Az egyéb védői felvetések kapcsán az ítéletábra rámutat arra, hogy a házkutatáson nem csak az eljárási cselekményt ténylegesen elvégző, hanem a helyszínt biztosító, például a terheltek őrzését ellátó rendőrök is jelen vannak, ezért nem kifogásolható, ha nem mindegyik rendőr írja alá a házkutatásról készült jegyzőkönyvet.

Továbbá miként az elsőfokú bíróság azt okszerűen kifejtette, a házkutatás hang- és képfelvétellel történt rögzítésére nem az akkor hatályban volt 23/2003. (VI.24.) BM-IM együttes rendelet XI. Fejezetében írt szabályok szerint került sor. A védelem által korábban, illetőleg a fellebbezés indokolásában is felhívott jogszabályi rendelkezéseket kizárólag akkor kell alkalmazni, ha a nyomozási cselekményt *jegyzőkönyv helyett* rögzítik más módon (például hangfeltétellel, hang- és képfelvétellel, gyorsírással vagy egyéb technikai eszközzel), jelen ügyben viszont az eljárási cselekményt jegyzőkönyvben rögzítették (nyomozati iratok 623-545. oldal). Az ítéletábra sem észlelt lényegi eltérést a házkutatásról készült jegyzőkönyvben foglaltak és a felvételen látható eseménysor között.

Az ítéletábra maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróságnak a bűnjelek kezelésével kapcsolatos felvetések alaptalanságára vonatkozó álláspontjával is (ítélet 15. oldal).

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel és a logikai szabályainak megfelelően értékelte az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat, az indokolásból egyértelműen megállapítható, hogy a tényállást mely bizonyítékokra alapította.

Az amfetamin tekintetében - elvetve a felelősségüket mindvégig hárító vádlottak védekezését - megalapozottan állította meg, hogy a házkutatás során a fagyasztóban megtalált kábítószer is az I. rendű vádlott adta át a II. rendű és a III. rendű vádlottnak megőrzésre, egyben továbbértékesítésre. A bizonyítékok értékelése e körben is megfelelt az ésszerű gondolkodás szabályainak, a tényállás megalapozott és az összhangban állt a mérlegeléssel elfogadott bizonyítékok tartalmával. A részben felmentést, részben alapeseti kábítószer-kereskedelem megállapítását célzó fellebbezések indokolásában megismételt érvek kizárólag az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységét támadják, amely a megalapozott tényállás esetén nem vezethet eredményre. Megjegyzi az ítéletábra, hogy a mérlegelést támadja az a védelmi felvetés is, miszerint az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok nem alkotnak zárt logikai láncot.

Az elsőfokú bíróság tehát okszerű következtetést vont le a vádlottak bűnösségére, és a bűncselekményt is törvényesen minősítette.

A büntetés kiszabása során figyelembe vett bűnösségi körülmények - a nyilvános ülésen tett nyilatkozatok alapján - csak annyiban szorúlnak kiegészítésre, hogy a vádlottak javára értékelendő a megbánásuk is. Ezzel szemben viszont az is rögzíthető, hogy a védelem által hivatkozott tények (a vádlottak részbeni beismerése, rendezetté vált életvitelük, a III. rendű vádlottnak a rendőrség

drogprevenációs programjában való aktív szerepe) felsorolásra kerültek a büntetést befolyásoló körülmények között. Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor releváns alanyi- és tárgyi tényezőket nem csak számba vette, de kellő nyomatékkal értékelte is.

A II. rendű és a III. rendű vádlottak esetében a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontja szerinti enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott szabadságvesztés tartamának további mérséklésére nincs ok. Ugyanakkor a ítélőtábla szerint a belső arányosság érvényesítése érdekében az I. rendű vádlott esetében szükség van a szabadságvesztés tartamának enyhítésére. Bár e vádlott a kábítószer-értékesítési láncolatban a vádlott-társai felett állt, de kereskedői tevékenysége kapcsán nem voltak feltárhatóak olyan további súlyosító tények (a kábítószer mennyisége, a vevői kör, a rendszeresség), amelyek az esetében - a II. rendű és a III. rendű vádlottakhoz képest - lényegesen szigorúbb büntetés kiszabását indokolták volna.

E változtatással a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama igazodik a feltárt enyhítő és súlyosító tényezőkhez, a cselekmény tárgyi súlyához és a vádlottak társadalomra veszélyességéhez, továbbá alkalmas a büntetési célok elérésére.

A büntetlen előéletű, rendezett életvitelű az I. rendű vádlott vonatkozásában az ítélőtábla úgy ítélte meg, hogy a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ad) alpontja szerint irányadó fegyház helyett elégséges az enyhébb végrehajtási fokozat, így a szabadságvesztést a Btk. 35. § (2) bekezdés alapján börtön fokozatban rendelte végrehajtani.

A II. rendű és a III. rendű vádlottak fiatal felnőtt kora, a szintén rendezett életvitele, valamint az a tény, hogy a nyomozó hatóság előtt feltárták a lakásukban lefoglalt és általuk értékesített kábítószer beszerzési forrását, olyan különös méltánylást érdemlő körülmények, amelyek miatt az ítélőtábla e vádlottak esetében a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozóan a Btk. 38. § (3) bekezdésében írt ún. feles kedvezményt is alkalmazta. Az I. rendű vádlott feltételes szabadságra bocsátásával kapcsolatos rendelkezés törvényes, annak megváltoztatása nem indokolt.

A szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlottak valóban méltatlanok a közügyek gyakorlására, ezért azoktól őket el kellett tiltani. A közügyektől eltiltás tartama mindhárom vádlott esetében megfelelő.

Kötelező a vagyonelkobzás elrendelése arra a vagyonra, amelyet a kábítószer-kereskedelem elkövetője a bűncselekmény elkövetésének ideje alatt szerzett, így helyes és törvényes az ezzel kapcsolatos döntés is. A jogszabályhely felhívása valóban pontosításra szorul, a vagyonelkobzás alkalmazása - helyesen - a Btk. 74. § (1) bekezdés c) pontján és a 74. § (4) bekezdés b) pontján alapul.

Az elsőfokú bíróság törvényesen rendelkezett az előzetes fogvatartásban és a házi őrizetben töltött idő beszámításáról.

Az ítélőtábla osztotta fellebbviteli főügyésztség álláspontját azzal kapcsolatban, hogy a vagyonelkobzással érintett pénzeszegek vonatkozásában törvénysértő a lefoglalás megszüntetéséről és a visszatartásról történt rendelkezés. A Be. 157. § (1) bekezdése alapján a terheltnek kiadandó dolgot lehet visszatartani a pénzbüntetés, vagyonelkobzás, bűnügyi költség vagy polgári jogi igény biztosítására. Jelen ügyben azonban a vagyonelkobzás kifejezetten a kérdéses pénzeszegekre irányul, ezek vonatkozásában a vádlottak részére történő kiadás fel sem merülhet, ezért a jogszabály téves értelmezésén alapuló rendelkezést korrigálni kellett.

Egyebekben az elsőfokú bíróság helyesen és törvényesen határozott a többi lefoglalt dolog

elkobzásáról vagy kiadásáról, miként a vádlottaknak a bűnügyi költség megfizetésére kötelezéséről is.

Az elsőfokú ítélet rendelkező részében írt személyes adatokat ki kellett egészíteni az I. rendű vádlott 2018. augusztus 31. napjától érvényes lakcímével, továbbá elírás miatt a III. rendű vádlott lakcímében pontosítani kellett a házszámot.

Mindezekre tekintettel az ítélőtábla - a Be. 599. § (1) bekezdése szerint nyilvános ülésen - a fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet mindhárom vádlott tekintetében a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit pedig a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak szerint helybenhagyta.

Az ítélőtábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2019. január 24.

. Hrabovszky Zoltán s.k.
a tanács elnöke

. Lőrinczy Attila István s.k.. Halász Etelka s.k.
előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2018. június 29. napján kihirdetett 17.B.1168/2017/77. számú ítélete - Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.239/2018/13. számú határozata folytán - az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű vádlottak vonatkozásában 2019. január 24. napján jogerős.

Budapest, 2019. január 24.

. Hrabovszky Zoltán s.k.
a tanács elnöke